

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D. a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Jihlavské vodovody a kanalizace, a. s.**, IČO: 292 48 281
sídlem Masarykovo náměstí 97/1, Jihlava
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

za účasti: a) **statutární město Jihlava**
sídlem Masarykovo nám. 1, Jihlava
zastoupeno advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno
b) **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a. s.**, IČO: 494
55 842
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupena advokátem Mgr. Markem Vojáčkem,
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, čj. 12815/2016-MZE-15110,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 19. 4. 2016, čj. 12815/2016-MZE-15110, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Radka Ondruše do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Dne 14. 12. 2015 doručil žalobce Krajskému úřadu Kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), žádost o vydání povolení k provozování blíže specifikovaných vodovodů, kanalizací a čistírny odpadních vod ve vlastnictví statutárního města Jihlavy. Krajský úřad rozhodnutím ze dne 13. 1. 2016, čj. KUJI 82005/2015, žalobci na základě § 6 odst. 3 písm. a) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), nevydal povolení k provozování vodovodů, kanalizací a čistírny odpadních vod, jelikož povolení bylo vydáno jiné osobě.
2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Žalovaný konstatoval, že vzhledem ke zjištění krajského úřadu, že povolení k provozování předmětných majetků již byla vydána jiné osobě, neměl krajský úřad jinou možnost, než povolení dle uvedeného ustanovení nevydat.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. V žalobě ze dne 20. 6. 2016 žalobce uvedl, že ukončením členství osoby zúčastněné na řízení a) ve Svazu vodovodů a kanalizací Jihlavsko, IČO: 484 60 915 (dále jen „Svaz“), ke kterému došlo dne 31. 12. 2012, zaniklo Svazu právo hospodaření k předmětným vodovodům a kanalizacím. V důsledku toho osoba zúčastněná na řízení b) po uvedeném datu nedisponuje smlouvou ani jiným právním titulem, který by ji opravňoval k držení nebo provozování předmětných vodovodů a kanalizací. Uvedl rovněž, že tato skutečnost byla správním orgánům známá z jejich úřední činnosti. Krajský úřad zcela pominul, že podle čl. V odst. 1 příslušných smluv o vkladu majetku do hospodaření Svazu, znamenalo vystoupení obce ze Svazu zánik práva hospodaření.
4. V napadeném rozhodnutí rovněž nebylo uvedeno, kdo je jiným provozovatelem, což samo o sobě způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
5. Krajský úřad měl žadatele vyzvat k odstranění vad podání a stanovit mu lhůtu k předložení dohody vlastníků provozně souvisejících jednotek. V případě jejího nepředložení měl řízení o žádosti zastavit a nikoliv zamítnout. Ve věci došlo k věcnému rozhodnutí namísto rozhodnutí procesního.
6. Podklady pro vydání rozhodnutí krajského úřadu nebyly v řízení procesně stanoveným způsobem dokázány ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 ve spojení s § 53 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Listiny nebyly provedeny ani v rámci ústního jednání ani mimo něj. Rovněž nebyly provedeny důkazy příslušnými správními spisy, které se týkají údajně vydaných jiných povolení k provozování stejné vodárenské infrastruktury.

7. Odůvodnění krajského úřadu je nepřezkoumatelné, jelikož obsahuje pouze mechanický výčet skutečností bez jejich hodnocení. Z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami dospěl prvostupňový správní úřad k závěru o neúplnosti žádosti a zejména úvahu proč rozhodoval věcně a nikoliv procesně. Rovněž z tohoto rozhodnutí nevyplývá, z jakých provedených důkazů dospěl krajský úřad k závěru, že ve věci existuje překážka věci rozhodnuté.
8. Krajský úřad nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, čímž porušil jeho procesní práva.
9. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný přípisem ze dne 3. 8. 2016 požádal o stanovení lhůty podle § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), jelikož shledal uplatněné žalobní námitky důvodné v takovém rozsahu, že bylo na místě zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k záměru žalovaného uspokojit žalobce vydáním nového rozhodnutí nebyl soudu zasílán správní spis.

IV. Shrnutí následného procesního vývoje a vyjádření dalších subjektů

11. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 9. 2016, čj. 50728/2016-MZE-15110, na základě § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu změnil napadené rozhodnutí tak, že zrušil rozhodnutí krajského úřadu a vrátil ho k dalšímu řízení. Dospěl přitom k závěru, že ve věci nebyla dostatečně zjištěna skutková stránka věci a bylo rozhodováno v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu.
12. Podáním ze dne 5. 10. 2016 oznámila osoba zúčastněná na řízení b) uplatňování svých práv, přičemž zároveň oznámila, že ve věci nelze zastavit řízení podle § 62 soudního řádu správního, jelikož by tím došlo k zasažení práv nebo povinností třetích osob. Žalovaný z důvodu zasažení práv třetích osob nebyl oprávněn změnit postupem podle § 153 správního řádu své napadené rozhodnutí.
13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 10. 2016 ke vstupu osoby zúčastněné na řízení b) do řízení uvedl, že napadené rozhodnutí nezaložilo této společnosti žádná práva ani povinnosti, jelikož jeho obsahem bylo pouze zamítnutí žádosti žalobce.
14. Žalobce na dotaz soudu přípisem ze dne 12. 10. 2016 sdělil, že bude postupem žalovaného uspokojen, jakmile nabude právní moci. Uvedl rovněž, že osoba zúčastněná na řízení b) nemůže být zastavením soudního řízení ani pokračováním správního řízení jakkoliv dotčena na svých právech.
15. Na výzvu Krajského soudu v Brně (dále také „soud“) oznámila dne 17. 10. 2016 osoba zúčastněná na řízení a), že bude uplatňovat svá práva, jelikož pronajala žalobci dotčené vodovody, kanalizace a čističku odpadních vod za účelem jejich provozování. Proto napadené rozhodnutí zasahuje do jejího práva nakládat se svým majetkem dle vlastní úvahy a do jejích ekonomických zájmů.
16. Soud se nezabýval věcnou podstatou případu, jelikož dospěl k závěru, že došlo k uspokojení žalobce (v souladu s jeho vyjádřením) a bylo na místě zastavení řízení ve smyslu § 47 písm. b) ve spojení s § 62 odst. 4 soudního řádu správního. Zároveň shledal, že vydáním nového rozhodnutí ve věci žalobce nemohlo dojít k zásahu do práv třetích osob,

jelikož takový zásah by mohl být realizován pouze v odlišném správním řízení (řízení o zrušení povolení k provozování). Krajský soud v Brně tedy usnesením ze dne 22. 8. 2018, čj. 29 A 93/2016-121, mimo jiné rozhodl, že VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a. s., není osobou zúčastněnou na řízení (výrok I.) a řízení zastavil (výrok II.).

17. Proti uvedenému usnesení podala osoba zúčastněná na řízení b) kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 30. 1. 2019, čj. 6 As 324/2018-36, napadené usnesení zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k opačnému závěru a konstatoval, že stěžovatelka (jako stávající provozovatel vodovodů a kanalizací) měla být účastníkem správního řízení o žádosti žalobce o vydání povolení a stejně tak jí svědčilo postavení osoby zúčastněné na řízení před správním soudem. Tento závěr vede k efektivnějšímu postupu, kdy již v řízení o žádosti nového zájemce o provozování vodovodů a kanalizací může stávající provozovatel upozorňovat na existenci svého povolení, které brání vydání povolení nového. Účastníkem řízení o žádosti o vydání povolení k provozování vodovodů nebo kanalizací je tedy i stávající provozovatel dotčených zařízení.
18. Nejvyšší správní soud rovněž vyslovil, že řízení, ve kterém vystupuje osoba zúčastněná na řízení, jejíž zájmy se neshodují se zájmy žalobce, nelze zastavit podle § 62 soudního řádu správního pro uspokojení navrhovatele.
19. Osoba zúčastněná na řízení b) se ve vyjádření ze dne 16. 11. 2016 vyslovila i věcně k uplatněným žalobním bodům. Uvedla, že o shodné žádosti krajský úřad rozhodoval již dne 20. 2. 2014, tudíž je žalobci již z předchozího správního řízení známo, že povolení k provozování předmětných zařízení byla vydána osobě zúčastněné na řízení b). Námitku neprovedení důkazů příslušnými správními spisy označila proto za účelovou. Dále uvedla, že předmětná povolení by měla být součástí spisu. Vzhledem k tomu, že krajský úřad nemá možnost správního uvážení, rozhodl správně a v souladu se zákonem o vodovodech a kanalizacích.

V. Nové rozhodnutí věci soudem

20. Krajský soud v Brně vázán názorem Nejvyššího správního soudu přezkoumal v intencích § 75 odst. 2 soudního řádu správního v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí krajského úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba je **důvodná**.
21. Přestože Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval, že s osobou zúčastněnou na řízení b) mělo být správně jednáno jako s účastníkem i v předchozím správním řízení, a v posuzované věci tomu tak nebylo, nejedná se o vadu způsobující „zatemnění“ celého řízení a znemožňující provedení soudního přezkumu v rámci uplatněných žalobních bodů. Soud tedy dospěl k závěru, že není povinen zabývat se touto vadou z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84).
22. Soud nejprve vyhodnotil namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů. Žalobce uvedl, že tuto nepřezkoumatelnost způsobuje jednak absence údaje o konkrétním *jiném provozovateli*, kterému bylo vydáno povolení k provozu předmětných vodovodů a kanalizací. Soud má ovšem za to, že tento údaj není tak klíčového významu, aby jeho absence v odůvodnění způsobila nemožnost přezkumu správního rozhodnutí. Relevantní

právní ustanovení § 6 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích stanoví, že krajský úřad *nevydá povolení, jestliže povolení k provozování předmětných zařízení bylo vydáno jiné osobě*. Vychází-li závěr správního orgánu o tom, že toto povolení bylo jiné osobě skutečně vydáno, z opatřených podkladů obsažených ve spise, ze kterých je možné tento závěr ověřit, není možné konstatovat, že by se jednalo o závěr nepřezkoumatelný. Této námitce tedy soud nepřiznal důvodnost.

23. Dále žalobce uvedl, že se v odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu objevuje pouze mechanický výčet skutečností bez jejich hodnocení. Ani v tomto ohledu se soud neztotožnil s namítanou nepřezkoumatelností, jelikož krajský úřad zcela srozumitelně uvedl, v čem spočívala jeho zjištění (povolení bylo vydáno jiné osobě) a k jakému důsledku tato zjištění vedou. Úvaha krajského úřadu přitom zcela odpovídá struktuře aplikované právní normy. Je pravdou, že se sice explicitně nezabýval povahou opatřených podkladů, z kontextu odůvodnění je nicméně zřejmé, jaký význam těmto podkladům přikládá a jaké skutečnosti z nich vyvodil. Ani v tomto ohledu soud nepřiznal námitce žalobce důvodnost.
24. Pro úplnost ovšem soud musí zmínit, že rozhodnutí krajského úřadu obsahuje dle odůvodnění rovněž přílohu č. 1 (seznam vydaných povolení), která je jeho nedílnou součástí. Tato příloha nicméně není přiložena k originálu rozhodnutí, které je obsaženo ve spise. Tuto přílohu nebylo možné dohledat ani v ostatních částech správního spisu (další obsažené seznamy ve spise nebyly identifikovány jako příloha č. 1 k rozhodnutí krajského úřadu). Ač by tato vada mohla vést k nemožnosti přezkoumat rozhodnutí krajského úřadu, soud vzhledem k následujícím okolnostem k tomuto závěru nedospěl. Žalobce sám absenci této přílohy nenamítal a v kopiích rozhodnutí, které soudu sám zaslal společně se správní žalobou, je tato příloha obsažena. Soud se tudíž domnívá, že k absenci přílohy č. 1 došlo pravděpodobně neopatrnou či nepozornou manipulací s poměrně nepřehledně vedeným spisem. Za situace, kdy měl soud k dispozici kompletní podobu rozhodnutí krajského úřadu a ve věci bylo rovněž nepochybné, že tato podoba rozhodnutí byla oznámena i účastníkům řízení (žalobci), nebylo dle soudu žádoucí přistupovat k závěru o nepřezkoumatelnosti.
25. Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí krajského úřadu není zřejmé, na základě čeho dospěl k závěru o existenci věci rozhodnuté. Krajský úřad ovšem tento závěr v rámci svého rozhodnutí nevyslovuje. O překážce věci rozhodnuté hovoří v rámci svého odůvodnění pouze žalovaný, přičemž ji spojuje přímo s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, které zapovídá vydání povolení v případě, že už bylo povolení vydáno jiné osobě. Právě tuto situaci označil žalovaný za překážku věci rozhodnuté. Ačkoliv se nejedná o zcela přesné označení (jelikož dřívějšího povolení k provozu bylo vydáno jinému subjektu) je myšlenka žalovaného pochopitelná a srozumitelná a zároveň vychází z aplikované speciální právní úpravy.
26. V neposlední řadě soud přezkoumal námitku žalobce, že se správní orgány argumentačně nevypořádaly s otázkou, proč rozhodovaly věcně a nikoliv procesně. Žalobce tuto námitku rozvádí v tom směru, že měl být vyzván k odstranění vad své žádosti (doplnění absentující dohody vlastníků provozně související technické infrastruktury) a teprve následně mělo být příslušně rozhodováno.
27. Krajský úřad rozhodl podle ustanovení § 6 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích tak, že povolení k provozování vodovodů, kanalizací a čistírny odpadních

vod *nevydává*. Stěžejní důvod tohoto rozhodnutí spočíval ve zjištěné překážce (vydání povolení jiné osobě), která koresponduje s aplikovaným ustanovením. Je pravdou, že krajský úřad dále v rámci svého rozhodnutí uvedl, že v tomto případě nebyl doložen další zákonem požadovaný podklad (předmětná dohoda vlastníků). Vzhledem k tomu, že tuto informaci uvedl až po objasnění klíčového důvodu pro své rozhodnutí, lze toto vyjádření chápat jako podpůrné a informační vůči žalobci. Z rozhodnutí je zřejmé, že krajský úřad rozhodl o nevydání povolení na základě jiného důvodu a nikoliv z důvodu neúplnosti žádosti.

28. Náležitosti žádosti a odstraňování jejích vad se obecně řídí podle subsidiární právní úpravy § 45 správního řádu. V posuzovaném případě se uplatní i speciální právní úprava § 6 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích, podle které lze povolení k provozování vydat pouze osobě, která splňuje určité podmínky, přičemž jejich splnění musí žadatel krajskému úřadu doložit. Z obecného pohledu by standardní postup správního orgánu měl spočívat v tom, že nejprve vyhodnotí úplnost a bezvadnost žádosti (případně pomůže/umožní žadateli odstranit její vady) a teprve následně bude zkoumat, zda neexistují podmínky znemožňující žádosti vyhovět. Zvolí-li ovšem správní orgán opačný postup, nemá to v zásadě žádný negativní dopad do právní sféry žalobce ani vliv na zákonnost rozhodnutí. Nevydal-li totiž krajský úřad povolení k provozu z jiného důvodu, než z důvodu neúplnosti žádosti, tak není na závadu, pokud nevyzval žalobce k odstranění vad žádosti. I v případě doplnění žádosti by totiž stále existoval důvod, který bránil žádosti vyhovět. Zvolený postup respektuje hospodárnost správního řízení. I uvedení informace o chybějícím klíčovém podkladu pro vyhovění žádosti, která byla vyslovena nad rámec důvodu pro rozhodnutí, odpovídá zásadám činnosti správních orgánů (srov. zejména § 4 správního řádu).
29. Nad to soud uvádí, že v případě, kdy správní orgán rozhodoval věcně ovšem negativním rozhodnutím (povolení nevydal), neplyne z toho pro žadatele důsledek spočívající v existenci překážky věci rozhodnuté (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, čj. 6 As 12/2008-73). Ani v tomto ohledu tedy nemohlo dojít k dotčení právní sféry žalobce, jelikož i nadále může podat novou žádost, případně žádat o vydání nového rozhodnutí o původní žádosti [srov. § 101 písm. b) správního řádu].
30. Soud ovšem shledal, že ve věci došlo k závažným procesním vadám, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
31. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 14. 12. 2015 žádost o vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, ke které bylo připojeno několik příloh, přičemž u dvou z nich žalobce uvedl, že je předložil již k žádosti ze dne 2. 4. 2014 (jednalo se o kopii oznámení živnosti volné a o kopie úředně ověřených kopií dokladů o vzdělání a praxi odborného zástupce a jeho písemného souhlasu s podpisem). Dalším úkonem v řízení bylo vydání rozhodnutí krajského úřadu dne 13. 1. 2016 (na písemném vyhotovení je uvedena zřejmá chyba v psaní – rok 2015). Ze spisového přehledu je navíc zřejmé, že stejného dne bylo do spisu založeno několik příloh spisu, které jsou do přehledu vepsány ručně propisovací tužkou. Jednalo se o „*vydaná povolení k provozování dle přílohy č. 1 rozhodnutí*“ a „*2 x rozhodnutí rok 2014 – OŽPZ 217/2014 Ol-2 a OŽPZ 224/2014 Ol-2*“.
32. Dle § 36 odst. 3 správního řádu náleží účastníkům řízení v mezidobí od shromáždění podkladů do vydání samotného rozhodnutí právo se s těmito podklady seznámit a

vyjádřit se k nim. Toto ustanovení obsahuje jednu ze základních procesních garancí a vychází z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Uplatnění tohoto práva není nutné umožnit pouze v několika málo případech – zejména pokud se sám účastník tohoto práva vzdá, případně se jeho žádosti se v plném rozsahu vyhovuje (o tyto případy se v posuzované věci ovšem nejednalo). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, čj. 2 As 284/2015-41, například uvedl, že *možnost znát podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout doplnění řízení, respektive uplatnit ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu další důkazy či návrhy z pohledu účastníka správního řízení, znamená významný moment, díky němuž se výsledek předmětného řízení stává předvídatelným a tedy souladným s principem předvídatelnosti aktů veřejné moci a ochranou legitimních očekávání adresátů veřejné správy. Smyslem daného procesního práva je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.*

33. Z rekapitulace spisu nicméně vyplynulo, že žalobce neměl po podání žádosti žádnou možnost seznámit se s opatřenými podklady pro rozhodnutí, přestože do přílohy části spisu bylo několik podkladů správním orgánem opatřeno a založeno. K tomuto založení dokonce došlo v ten samý den, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí v prvním stupni, v rámci kterého krajský úřad z opatřených podkladů vycházel. Vložené listiny nebyly prováděny v souladu se správním řádem jako listinné důkazy na ústním jednání ani mimo něj a žalobce ani neměl možnost se s uvedenými podklady seznámit podle § 36 odst. 3 správního řádu. Toto pochybení nijak nezhojil ani žalovaný v odvolacím řízení. V důsledku tohoto postupu byl žalobce hrubě zkrácen na svých procesních právech a současně nelze vyloučit, že ve svém souhrnu tyto procesní vady potenciálně mohly mít vliv na zákonnost konečného rozhodnutí.
34. Na tomto závěru soudu nic nemění ani skutečnost, že o vydání povolení žalobci k provozování předmětných zařízení již bylo rozhodováno v roce 2014 a žalobce si byl existence vydaných povolení vědom již z předchozího řízení (k tomu srov. obdobné závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2011, čj. 59 A 87/2010-43). Tato skutečnost sama o sobě totiž správní orgán nijak neopravňuje k okleštění tohoto základního procesního práva žalobce v řízení o další (ač totožné) žádosti. Pokud byly do spisu po podání žádosti opatřeny nové podklady pro rozhodnutí (ač třeba žalobci známé), je nutné žalobci minimálně umožnit seznámení se s nimi, jelikož pouze tak může ověřit jejich úplnost apod.
35. Soud se i s přihlédnutím k přiměřeně uplatnitelným závěrům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, v úplnosti nezabýval zbývajícími námitkami, jelikož dospěl k závěru, že shledané procesní pochybení znemožňuje jejich úplný soudní přezkum.
36. Žalobce teprve v žalobě namítal, že vystoupením osoby zúčastněné na řízení a) ze Svazu přišel tento Svaz o právo hospodaření k předmětnému majetku, tudíž i osoba zúčastněná na řízení b) přestala disponovat právním titulem k jeho provozování. Tento žalobní bod rozporuje podklady pro rozhodnutí (resp. jejich časovou platnost), potažmo úplnost zjištěného skutkového stavu, tudíž má úzkou souvislost se shledanou procesní vadou. Nelze totiž s jistotou dovozovat, jaké námitky by vůči podkladům pro rozhodnutí žalobce vznesl v rámci svého potenciálního vyjádření a soud nemůže svým rozhodnutím případné závěry správních orgánů předjímat.

37. Dále žalobce uvedl, že ve věci mělo být dokazováno i správními spisy, které dokumentují řízení o dříve vydaných povoleních. Tuto námitku ovšem uplatnil již v odvolání, tudíž se k ní vyjádřil v rámci napadeného rozhodnutí žalovaný, který uvedl, že ve spise jsou obsažena jednotlivá vydaná povolení. Soud k tomu dodává, že ve vztahu k individuálním správním aktům (povolení) lze hovořit o tzv. presumpci jejich správnosti a rovněž mají povahu tzv. veřejných listin ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Na druhou stranu vzhledem k tomu, že tato námitka rovněž souvisí s úrovní zjištěného skutkového stavu věci, nelze v tuto chvíli jednoznačně vyloučit, že v navazujícím řízení bude z nějakého důvodu třeba provést dokazování i obsahem příslušných správních spisů.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako důvodnou. Vzhledem k tomu, že v řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, soud nevyzýval po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu strany k vyjádření, zda trvají na ústním projednání a rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního o zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání. V souladu s § 78 odst. 5 soudního řádu správního je správní orgán v následném řízení vázán právním názorem soudu.
39. O náhradě nákladů řízení účastníků řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního, podle něhož *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.*
40. Jelikož žalobce dosáhl v řízení plného úspěchu, má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a vyhlášky č. 177/1996 Sb., v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí věci, žaloba, vyjádření k uspokojení) ve výši 3 x 3 100 Kč, dále za tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
41. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, tudíž nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. července 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu